

Стежки до лісу вив'язали долю

Перші лісові стежки Віктор Мотрунчик – майстер лісового господарства Мидського лісництва – протоптав ще в ранньому дитинстві. У його батьків, Павла Пилиповича і Галини Іванівни, було семеро дітей: троє синів і четверо дочок. Віктор – найстарший. У віддаленій від світу Осовій було сутужно з роботою, тому, щоб прогодувати сім'ю, господар родини змушений був їздити по неблизьких заробітках. У цей час Віктор ставав головною підмогою мамі

– В ті часи не дозволялося мати багато власної землі, тому не можна було посіяти ні жита, ні пшениці, аби мати свій хліб, – згадує час свого дитинства Віктор Мотрунчик. – Рятували молоко і картопля. А ще – кукурудза. Перед святами мати з неї пекла коржі. Бувало, що іноді трішечки їх цукром посипала. То була найбільша наша смакота.

Неабияк виручав ліс. Влітку йшли до нього за чорнищами, а восени за горіхами та грибами. Ось так і харчувалися. А найгірше було взимку. Купити дров не мали за що, тому, щоб обігріти хату, брали з мамою саночки і знову ж таки топтали по снігу стежку до лісу, де рубали суху лозу. Вдома я сік її на маленькі трісочки, якими топили плиту і грубки. Тодішні зими були сніжні і морозні. Тож оті зимові стежки за лозою запам'яталися мені на все життя...

Долаючи стежку за стежкою ще не зовсім зміцнілими дитячими ногами, Віктор тоді і гадки не мав, що з цих стежин доля вив'яже йому довгу лісову дорогу, по якій пізніше йтиме не один десяток літ. Втім, до цього доведеться заповнити ще кілька сторінок своєї життєвої біографії.

По закінченні школи, а було це у 1978 році, Віктор спробував вступити до Луцького педінституту.

нашого села Надія Шовкович, яка працювала обліковцем у Гутянському відгодівельному радгоспі, запропонувала лісничому Володимиру Мельничуку мою кандидатуру. Він погодився і 4 липня мене взяли на роботу. Я відповідав за 42, 43, 44 квартали в 6 обході. Після випробувального терміну, який тривав рік, мене послали вчитися в Березне у лісову школу. По її закінченні отримав посвідчення звальника лісу.

У 80-х – 90-х роках на плечі лісників було покладено чимало обов'язків. Крім охорони лісу і довіреного майна в закріпленому обході, посадкою молодих насаджень та догляду за ними, треба було займатися заготівлею насіння лісових дерев, лікарських рослин, худоби. Робочий день Віктора Мотрунчика розпочинався о 4-й годині ранку. Ще до сходу сонця лісник починав об'їжджати свій обхід. В гарячу пору лісопосадок та заготівлі лікарських рослин завжди звертався за допомогою до односельчан. Ті не відмовляли, бо завше ладив з людьми. Особливо тяжкими видалися дев'яності роки, коли розпалася створена за Союзу лісогосподарська система. Найгірше було те, що в людей не було роботи і багато почали займатися крадіжками лісу.

ліньської області, викликав працівників міліції, котрі і допомагали мені.

Сьогодні в обході, де господарює Віктор Мотрунчик, шумлять тисячі дерев, посаджених його руками і іншими людьми.

– Ось ці струнки сосни, (вказує на щільний масив дерев), посажені чверть століття тому лісокультурницями Марією Мотрунчик, Оксаною Шевчук, Любов'ю Мокійчук, Тетяною Ліхач, – розповідає Віктор Павлович. – Ці люди багато потрудилися, аби тутешній ліс радував людське око.

Майстер лісу з великою шанною називає імена людей, котрі навчали його лісовій науці та доклали зусиль для створення лісів у Мидському лісництві. Каже, що найбільше корисного навчився від лісника Івана Гришана та Олександра Ільчука, колишнього помічника лісничого, якого уже нема

Однак на першому вступному екзамені хлопцю несправедливо занизили оцінку, через що він забрав документи і ображений поїхав додому. Навесні наступного року зі своїм двоюрідним братом подався на заробітки в Ростовську область. Там, у селищі Садовому Богаєвського району, працював до жовтня. Пізніше влаштувався на м'ясокомбінат, де трудився до того щасливого випадку, який пов'яже його з лісовим господарством.

- Так сталося, що у 1986 році на роботу в Мидське лісництво треба був лісник, - *продовжує свої спогади Віктор Мотрунчик.* - Жителька

сідньої Волині. Були випадки, коли Віктору Мотрунчику, як, до речі, й іншим лісівникам, зловмисники відкрито погрожували.

- Тоді у Мидському лісництві було ще й мисливське господарство, тож доводилося боротися не лише з крадіями лісу, а і з бракон'єрами, - *розповідає Віктор Павлович.* - Лісники одночасно були і егерями, та відповідали за збереження дичини в лісових угіддях. А крадії та бракон'єри вели себе зухвало. Самому було не під силу з ними боротися, тому зв'язувався з порядними мисливцями та друзями-егерями з Во-

в живих. Приємно було працювати з лісничим Володимиром Овдйчуком, котрий цінував його знання і часто довіряв відповідальні роботи. Гарно відгукується про нинішнього лісничого Юрія Наумовича, котрий сповна віддається роботі.

Відродно, що любов до лісу Віктор Павлович прищепив своїм донькам Мар'яні, Юлії та Світлані, котрі змалку вивчили лісові стежини, що стеляться коло їхнього села. Мар'яна та Світлана, до речі, закінчили Березнівський лісовий коледж. Можливо, що комусь із них, як у свій час татові, оті стежки вив'яжуть долю.